

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 17, 2017

Nummer 17, 2017

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:6318](#) 28-07-2017

Beverwijk/omgevingsvergunning

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:2784](#) 14-07-2017

Smallingerland/weigering omgevingsvergunning

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:4105](#) 03-07-2017

Ede/omgevingsvergunning

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:2904](#) 31-05-2017

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2147](#) 09-08-2017

Bergen/bestemmingsplan '3e Herziening Schoorl, kernen en buurtschappen'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2132](#) 09-08-2017

Haarlem/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2063](#) 02-08-2017

Haaren/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2106](#) 02-08-2017

Heusden/bestemmingsplan 'Bedrijventerrein Heesbeen'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2083](#) 02-08-2017

Krimpenerwaard/intrekken omgevingsvergunning

Annotatie

Marieke Kaajan

RECHTSPRAAK

Bergen/bestemmingsplan '3e Herziening Schoorl, kernen en buurtschappen'

Persoonsgebonden overgangsrecht. Illegale situatie. Strijd gemeentelijk beleid. Vergunningvrij bouwen.

De omstandigheid dat de (recreatie)woning illegaal is opgericht en in gebruik is genomen levert geen grond op voor de conclusie dat de raad geen persoonsgebonden overgangsrecht mocht opnemen. Blijkens de bewoordingen van artikel 3.2.3 van het Bro is dit type overgangsrecht immers juist voor de desbetreffende categorie gevallen bedoeld.

Vaststaat dat het gemeentelijk beleid erop is gericht permanente bewoning van recreatiewoningen tegen te gaan. De raad ontkent niet dat de keuze om persoonsgebonden overgangsrecht op te nemen ten behoeve van belanghebbende, op zichzelf strijdig is met dat beleid. Naar de mening van de raad vormt de situatie van belanghebbende echter een bijzondere omstandigheid die tot afwijking van het beleid noopt. De Afdeling is gelet op hetgeen is overwogen over het begrip onbillijkheid van overwegende aard, van oordeel dat niet met vrucht kan worden gesteld dat de raad er in dit geval niet voor mocht kiezen om van het beleid af te wijken.

De omstandigheid dat belanghebbende de recreatiewoning bij wijze van persoonsgebonden overgangsrecht mag bewonen, neemt niet weg dat die recreatiewoning een bouwwerk ten behoeve van recreatief nachtverblijf door één huishouden vormt als bedoeld in artikel 2, derde lid, onder g, sub 3, van Bijlage II bij het Bor. De daarin vervatte uitzondering geldt dus onverkort.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2147

Zaaknummer: 201608788/1/R1

Wetsartikelen: 3.2.3 Bro en 2 lid 3 onder g sub 3 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Haarlem/omgevingsvergunning

Ontvankelijkheid. Positie insteller beroep. Verzuim niet verschoonbaar. Verschoningsgronden.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen brengt de in artikel 8:1, gelezen in verbinding met artikel 6:7, van de Awb neergelegde regeling voor het instellen van beroep met zich dat de positie van degene die beroep heeft ingesteld, in beginsel niet door een ander kan worden overgenomen. Appellant heeft niet binnen de daarvoor geldende termijn beroep heeft ingesteld tegen het besluit. De rechtbank heeft terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat dit verzuim verschoonbaar is. Dat tot de indiening van het beroepschrift tegen het besluit geprocedeerd is door appellant en dat het voor het college duidelijk was wie partij was, maakt dat niet anders. Een ander oordeel zou namelijk tot gevolg hebben dat voor – in dit geval – appellant de beroepstermijn zou worden verlengd, zonder dat sprake is van verschoningsgronden in de zin van artikel 6:11 van de Awb.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2132

Zaaknummer: 201607146/1/A1

Wetsartikelen: 8:1 Awb, 6:7 Awb en 6:11 Awb

RECHTSPRAAK

Beverwijk/omgevingsvergunning

Kruimelgevallenregeling. Niet-ingrijpende herinrichting openbaar gebied. Commercieel terras.

De rechtbank is van oordeel dat uit de Nota van Toelichting kan worden afgeleid dat sprake is van een herinrichting als met de betreffende herinrichting sprake is van, of deze plaats heeft ten behoeve van infrastructurele of openbare voorzieningen. Naar het oordeel van de rechtbank is daarvan bij het realiseren van een commercieel terras geen sprake. Dat in de Nota van Toelichting gesproken wordt over straatmeubilair maakt het voorgaande niet anders. Met straatmeubilair, in samenhang waarmee bedoelde herinrichting volgens de Nota van Toelichting vaak gepaard gaat, wordt naar het oordeel van de rechtbank niet bedoeld op terrasmeubilair, maar op straatmeubilair omschreven in artikel 2, aanhef en onderdeel 18, sub g, van bijlage II Bor, te weten een bouwwerk ten behoeve van infrastructurele of openbare voorzieningen. Dat verweerder in zijn kruimelgevallenbeleid de realisatie van een terras conform de regeling uit de AVV Terrassen expliciet heeft benoemd als (procedurele) mogelijkheid, maakt evenmin dat artikel 4, aanhef en onderdeel 8, van bijlage II Bor als grondslag kan dienen voor het gevraagde terras. Verweerder kan in zijn beleid geen verdergaande bevoegdheden creëren dan de wettelijke regeling hem biedt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:6318

Zaaknummer: 16/4449

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 onder a onder 2 Wabo en 4 aanhef en onderdeel 8 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Smallerland/weigering omgevingsvergunning

Wil aanvrager. Moment verzoek toepassing 2.21 Wabo. Bezwaarfase. Onlosmakelijk samenhangende activiteiten.

De voorzieningenrechter overweegt dat als uitgangspunt van de Wabo heeft te gelden dat de wil van de aanvrager leidend is. Uit artikel 2.21 van de Wabo en de totstandkomingsgeschiedenis van dit artikel leidt de voorzieningenrechter af dat niet bepaald is wanneer de aanvrager een verzoek tot toepassing van dit artikel aan het bevoegde gezag dient te doen. Dit betekent dat noch de wettekst noch de bij dit artikel behorende wetsgeschiedenis eraan in de weg staat dat een aanvrager voormeld verzoek doet in de bezwaarfase. Slechts indien er sprake is van onlosmakelijk samenhangende activiteiten is artikel 2.21 van de Wabo niet van toepassing. Hoewel beslist dient te worden op de aanvraag zoals die is ingediend door verzoekster, brengt dit gegeven niet met zich dat verweerder niet op haar verzoek gebruik kan maken van de hem toekomende bevoegdheid als bedoeld in artikel 2.21 van de Wabo.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 14-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:2784

Zaaknummer: LEE 17-2149

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder b Wabo, 2.1 lid 1 aanhef en onder c Wabo, 2.10 lid 1 aanhef en onder c Wabo, 2.12 lid 1 onder a onder 2 Wabo, 4 aanhef en onderdeel 11 bijlage II Bor, 2.21 Wabo en 2.10 lid 2 Wabo

ANNOTATIE

Marieke Kaajan

1. Tot 1 januari 2017 bepaalde artikel 43 lid 1 Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw 1998) dat aan een vergunning voorschriften kunnen worden verbonden en dat de vergunning onder beperkingen kan worden verleend. Lid 2 beschreef vervolgens vier situaties waarin de vergunning kan worden ingetrokken of gewijzigd. Uit ABRvS 9 april 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:1211) is gebleken dat deze opsomming limitatief is. Dat betekent dat onder de Nbw 1998 een verleende vergunning alleen kon worden ingetrokken of gewijzigd indien, samengevat, (1) in strijd met de vergunning wordt gehandeld; (2) de vergunning op basis van onjuiste gegevens is verleend en een ander besluit zou zijn genomen als de juiste gegevens bekend waren geweest; (3) de vergunning in strijd met de wet is verleend en/of (4) er sprake is van een zodanige wijziging van omstandigheden dat de vergunning, als deze omstandigheden reeds bij vergunningverlening bekend waren geweest, niet, of onder andere voorwaarden, was verleend. Eerdergenoemde uitspraak laat zien dat, juist omdat de wijzigings- en intrekkinggronden in artikel 43 lid 2 Nbw 1998 limitatief zijn opgesomd, hierdoor ook de mogelijkheden voor de voorschriften die op grond van lid 1 aan een vergunning kunnen worden verbonden, beperkt zijn. Deze voorschriften mogen immers niet artikel 43 lid 2 Nbw 1998 doorkruisen.

2. Met ingang van 1 januari 2017 is, zoals bekend, de Nbw 1998 opgegaan in de Wet natuurbescherming (Wnb). Het equivalent van artikel 43 lid 1 en lid 2 Nbw 1998 kan worden gevonden in artikel 5.3 lid 1 (mogelijkheid om voorschriften aan een vergunning te verbinden), artikel 5.3 lid 2 (het verlenen van de vergunning onder beperkingen) en artikel 5.4 lid 1 (wijzigings- en intrekkinggronden) Wnb. Uit de wetgeschiedenis bij de Wnb kan worden afgeleid dat beoogd is het regime van de Nbw 1998 materieel voort te zetten. Aangenomen kan dus worden dat het hiervoor beschreven samenstel van voorschriften uit de Wnb materieel overeenkomt met artikel 43 lid 1 en 2 Nbw 1998. Dat betekent dat in ieder geval vast staat dat aan een natuurvergunning op grond van de Wnb geen voorschriften mogen worden verbonden die ertoe strekken dat een vergunning op andere gronden wordt gewijzigd of ingetrokken dan de gronden die in artikel 5.4 lid 1 Wnb zijn opgenomen.

3. In de hier aan de orde zijnde uitspraak van 26 april 2017 ging het om de vraag of de voorschriften die aan de vergunning waren verbonden, niet in strijd waren met artikel 43 Nbw 1998. Het betrof voorschriften ter uitvoering van de provinciale 'Beleidsregel vaststelling een- en driejaarvoorschriften NB-wetvergunning'. Zo was aan een Nbw-vergunning bepaald (1) dat vergunninghouder binnen één jaar na verzending van het besluit, kort gezegd, een actieplan diende over te leggen aan GS waaruit zou blijken dat de voor de vergunning benodigde bouwkundige voorzieningen binnen drie jaar na de verzending van dit besluit zouden zijn gerealiseerd en voorts (2) dat deze voorzieningen ook binnen drie jaar moesten zijn gerealiseerd en dat binnen deze periode handelingen zouden zijn verricht met gebruikmaking van deze vergunning. Achtergrond van dit beleid was gelegen in het feit dat Nbw-vergunningen voor activiteiten die stikstofdepositie met zich brengen, daadwerkelijk worden gebruikt en dat de verlening van niet-realistische Nbw-vergunningen wordt tegengaan. Dat is, zeker daar waar vergunningen worden verleend met toepassing van (schaarse) ontwikkelingsruimte uit het Programma Aanpak Stikstofdepositie (PA) een m.i. zeer te verdedigen beleidslijn.

4. Ook de ABRvS kan zich vinden in deze voorschriften. Daarbij is – anders dan in de vergunning die in de uitspraak van 9 april 2014 aan de orde was – ten eerste van belang dat toepassing van deze voorschriften niet automatisch leidt tot het van rechtswege vervallen van de vergunning. Ten tweede leidt toepassing van deze voorschriften ook niet tot wijziging of intrekking van de vergunning van rechtswege, zoals aan de orde was in ABRvS 23 december 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:3980). Het niet voldoen aan deze voorschriften, die materieel een invulling inhouden van de op grond van de in artikel 19e Nbw 1998 opgenomen bevoegdheid om bij vergunningverlening rekening te houden met, onder andere, economische belangen, leidt immers 'slechts' tot het niet voldoen aan de verleende vergunning. In dat geval zal er – anders dan bij een wijziging of het vervallen van een vergunning die van rechtswege intreedt – altijd eerst nog door het bevoegd gezag een besluit moeten worden genomen, waartegen de vergunninghouder rechtsmiddelen kan aanwenden. Dit besluit kan dan ten eerste een handavingsbesluit betreffen op grond van het in artikel 5.3 lid 4 Wnb opgenomen verbod om in strijd met vergunningvoorschriften te handelen. Het komt mij echter voor dat een dergelijk besluit niet voor de hand ligt, omdat, als de een- en/of de driejaarstermijn is verstreken, deze overtreding niet ongedaan kan worden gemaakt. Maar het besluit kan, met toepassing van artikel 5.4 lid 1 Wnb dus ook inhouden dat, vanwege het feit dat niet wordt voldaan aan de vergunningvoorschriften, de verleende vergunning wordt gewijzigd of ingetrokken.

5. Ter afsluiting van deze noot wijs ik nog op de intrekkingbevoegdheid die in artikel 5.4 lid 2 Wnb is opgenomen. Hier is bepaald dat een vergunning voor een project of andere handeling in ieder geval wordt ingetrokken als dat nodig is ter uitvoering van artikel 6 lid 2

Habitatrichtlijn. Een met dit artikel vergelijkbare bepaling was voorheen niet in de Wnb opgenomen. Uit de MvT bij het huidige artikel volgt dat het hier strikt genomen geen bevoegdheid maar een verplichting van het bevoegd gezag betreft. Zo wordt gesteld: 'Wanneer wijziging of intrekking van een vergunning voor een project met mogelijk significante gevolgen voor een Natura 2000-gebied nodig is om verslechtingen of significante verstoringen te voorkomen, dan is het bevoegd gezag gebonden dit te doen' (*Kamerstukken II* 2011/12, 33348, 3, p. 283). Dat lijkt op papier een zware verplichting waarmee in de praktijk rekening moet worden gehouden. Aan de andere kant wordt de soep m.i. ook weer niet zo heet gegeten als zij wordt opgediend. Artikel 6 lid 2 Habitatrichtlijn laat een lidstaat immers veel keuzevrijheid in het bepalen van de passende maatregelen om er zodoende voor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in Natura 2000-gebieden niet verslechtert en er geen storende factoren optreden voor de soorten waarvoor deze gebieden zijn aangewezen. Dat betekent dat aangenomen kan worden dat er pas een verplichting tot intrekking van een vergunning op grond van artikel 6 lid 2 Habitatrichtlijn kan bestaan als er geen andere passende maatregel aanwezig is die tot eenzelfde – of wellicht beter – resultaat zal leiden. Zie in dit verband ook Ch.W. Backes e.a., *Natuurbeschermingsrecht*, Den Haag: Sdu Uitgevers 2017, in het bijzonder p. 333.

RECHTSPRAAK

Heusden/bestemmingsplan 'Bedrijventerrein Heesbeen'***Vergunningvrij bouwen. Belemmering omliggende bedrijven.***

Voor zover een bouwwerk voor huisvesting in verband met mantelzorg voldoet aan de eisen van artikel 2, onderdeel 3, van bijlage II van het Bor, zijn de bouw en het gebruik van dit bouwwerk, gelet op artikel 2, aanhef en onderdeel 3, in samenhang gelezen met de definitie van bijbehorend bouwwerk en artikel 1, onderdeel 4, van bijlage II van het Bor, vergunningvrij en worden de bouw en het gebruik van dit bouwwerk niet getoetst aan het bestemmingsplan. De Afdeling acht het aannemelijk dat mantelzorgwoningen kunnen worden opgericht die komen te liggen binnen de richtafstanden zoals die zijn genoemd in de VNG-brochure en dat die woningen als gevoelig object de bedrijfsvoering van de omliggende bedrijven kunnen belemmeren. De raad heeft dit niet onderzocht en moet dit alsnog doen. De raad zal alsnog inzichtelijk dienen te maken of het oprichten van mantelzorgwoningen op de betreffende gronden in het achtererfgebied in de weg staat aan een voortzetting van de bedrijfsvoering van de omliggende bedrijven. Indien dat het geval is, zal de raad daarvoor een oplossing moeten vinden. De raad kan bezien of voor de tuinen, althans dat deel van de tuinen waar de richtafstanden worden overschreden, een zodanige bestemming met doeleindenomschrijving kan worden opgenomen, dat de gronden niet als erf mogen worden gebruikt. Ook kan worden bezien of het opnemen van maatwerkvoorschriften kan bijdragen aan een goede ruimtelijke ordening ter plaatse, zonder dat de omliggende bedrijven in hun toegestane bedrijfsvoering worden belemmerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2106

Zaaknummer: 201606046/1/R2

Wetsartikelen: 2 onderdeel 3 bijlage II Bor en 3:46 Awb

RECHTSPRAAK

Krimpenewaard/intrekken omgevingsvergunning

Gedeeltelijk intrekken omgevingsvergunning. Evidente privaatrechtelijke belemmering.

Het is mogelijk om een omgevingsvergunning gedeeltelijk in te trekken indien het deel van het bouwplan waarvoor de vergunning niet wordt ingetrokken als een zelfstandige eenheid kan worden gezien en als zodanig ook kan functioneren. Dat betekent echter niet dat indien de bevoegdheid tot intrekking van een omgevingsvergunning bestaat, van die bevoegdheid alleen gebruik mag worden gemaakt voor zover dat strikt genomen noodzakelijk is. Er is geen grond voor het oordeel dat het college in dit geval het bouwplan ambtshalve verder had moeten opknippen en de omgevingsvergunning alleen had mogen intrekken voor zover het onmogelijk was om het bouwplan te realiseren.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen moeten bij de beslissing over intrekking van een omgevingsvergunning alle in aanmerking te nemen belangen worden betrokken en tegen elkaar afgewogen. Daartoe behoren naast de door het bestuursorgaan gestelde belangen ook de (financiële) belangen van vergunninghouder. Daarbij mag in aanmerking worden genomen of het niet tijdig gebruikmaken van de vergunning aan de vergunninghouder is toe te rekenen. Zoals de Afdeling voorts eerder heeft overwogen is de enkele omstandigheid dat de houder van een omgevingsvergunning niet aannemelijk weet te maken dat hij deze alsnog binnen korte termijn zal benutten voldoende om de intrekking van een ongebruikte bouwvergunning te rechtvaardigen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2083

Zaaknummer: 201606623/1/A1

Wetsartikelen: 2.33 lid 2 Wabo

RECHTSPRAAK

Haaren/bestuursdwang

Invordering dwangsom. Vierde tranche Awb. Formulering last.

Op de situatie waarin een eenmalige overtreding vóór 1 juli 2009 is gepleegd, is ingevolge artikel IV van de Vierde tranche van de Awb het recht van toepassing zoals dit gold tot 1 juli 2009, ook al is de handhavingprocedure na die datum begonnen. In dat geval dient de burgerlijke rechter te oordelen over een geschil omtrent de invordering van verbeurde dwangsommen. Dat het voorgaande betekent dat het college in dit geval voor de invordering van de dwangsommen voor de overtreding van het bouwverbod bij de paardenstal een andere procedure moet volgen dan voor de overtreding van het algemene gebruiksverbod, leidt niet tot een ander oordeel. Dat is het rechtstreekse gevolg van het overgangsrecht van artikel IV van de Vierde tranche van de Awb.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen moet een last zodanig duidelijk en concreet geformuleerd zijn dat degene tot wie de last is gericht niet in het duister hoeft te tasten omtrent hetgeen gedaan of nagelaten moet worden om toepassing van de aangekondigde dwangmaatregelen te voorkomen. Het gehele besluit waarbij de last is opgelegd dient daarbij in ogenschouw te worden genomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2063

Zaaknummer: 201605798/1/A1

Wetsartikelen: 40 lid 1 Woningwet en IV Vierde tranche Awb

RECHTSPRAAK

Ede/omgevingsvergunning

Kruimelgevallenregeling. Stedelijk ontwikkelingsproject. Leisurecentrum.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat het begrip ‘stedelijk ontwikkelingsproject’ ruimte voor interpretatie laat. Mede daardoor kan ook discussie ontstaan over de vraag wanneer sprake is van een wijziging van een dergelijk project. Uit de rechtspraak van de Afdeling volgt dat de vraag of sprake is van een stedelijke ontwikkeling, afhangt van de concrete omstandigheden van het geval. Daarbij spelen onder meer aspecten als de aard en de omvang van de voorziene wijziging van de stedelijke ontwikkeling een rol. Uit die rechtspraak volgt voorts dat of per saldo aanzienlijke gevolgen voor het milieu kunnen ontstaan, daarbij niet van belang is. Ook de enkele omstandigheid dat een voorziene activiteit onder het voorheen geldende bestemmingsplan was toegestaan, betekent niet dat deze reeds daarom is aan te merken als een bestaande, ongewijzigd blijvende voorziening waarvoor geen mer(boordelings)plicht bestaat.

Bij de beoordeling of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer betreft de voorzieningenrechter niet of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject, als bedoeld in artikel 1.1.1, eerste lid, onder i, van het Besluit ruimtelijke ordening. De voorzieningenrechter is van oordeel dat uit elkaar moet worden gehouden of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit mer of het Besluit ruimtelijke ordening (wellicht anders de voorzieningenrechter van de Afdeling in zijn uitspraak van 7 december 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3279). Uit verschillende uitspraken van de Afdeling volgt immers dat een project wel een stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer kan zijn, maar niet in de zin van het Besluit ruimtelijke ordening en omgekeerd. Kennelijk zijn het twee verschillende begrippen. De voorzieningenrechter beoordeelt daarom in dit geval op basis van de concrete omstandigheden van het geval, waarbij aspecten als de aard en omvang van de voorziene wijziging een rol spelen, of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer. In casu is naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen sprake van een stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer. Derhalve is verweerder bevoegd om artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II bij het Bor toe te

passen en het besluit voor te bereiden met de reguliere voorbereidingsprocedure.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:4105

Zaaknummer: 17/2722 en 17/1616

Wetsartikelen: 4 aanhef en onderdeel 9 bijlage II Bor en 5 lid 6 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Last onder dwangsom. Beheersverordening. Bekendmaking.

Verweerder heeft eiseres gelast het met de Beheersverordening-2014 strijdige gebruik te staken en gestaakt te houden. De Beheersverordening-2014 is een besluit als bedoeld in artikel 3:38, eerste lid, van de Wro en bevat algemeen verbindende voorschriften. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen wettelijk voorschrift waaruit kan worden afgeleid dat artikel 139, eerste lid, van de Gemeentewet niet geldt voor een besluit als bedoeld in artikel 3:38, eerste lid, van de Wro. De rechtbank voelt zich in dit oordeel gesteund door de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 augustus 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:2972), waarin met zoveel woorden is verwezen naar artikel 139 van de Gemeentewet. De Beheersverordening-2014 is niet eerder dan op 9 februari 2017 in het elektronisch gemeentebblad bekendgemaakt. Op basis daarvan concludeert de rechtbank dat de Beheersverordening-2014 (ten tijde van het primaire besluit en) ten tijde van het bestreden besluit nog niet in werking was getreden, gelet op het bepaalde in artikel 3:40 van de Awb. Die conclusie wijzigt niet doordat de Beheersverordening-2014 ten tijde van het nemen van het bestreden besluit wel al was gepubliceerd in een huis-aan-huisblad en op de gemeentelijke website, en via www.ruimtelijkeplannen.nl digitaal kon worden geraadpleegd. Zowel artikel 3:40 van de Awb als artikel 139 van de Gemeentewet is immers dwingend geformuleerd – en deze artikelen verschaffen dus geen beleids- en/of beoordelingsvrijheid – terwijl (ten tijde van het primaire besluit en) ten tijde van het bestreden besluit kon worden voldaan aan de eisen die artikel 139, eerste en tweede lid, van de Gemeentewet stelt. Het vorenstaande leidt de rechtbank tot de slotsom dat verweerder het gebruik van het perceel voor detailhandel ten onrechte heeft getoetst aan de Beheersverordening-2014. Ten tijde van het primaire besluit gold de Beheersverordening-2013, die niet is onderworpen aan de eisen die artikel 139 van de Gemeentewet per 1 januari 2014 aan bekendmaking van algemeen verbindende voorschriften stelt. De Beheersverordening-2013 sloot het gebruik van het perceel voor detailhandel niet uit, zodat verweerder niet bevoegd is handhavend op te treden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 31-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:2904

Zaaknummer: AWB - 16 _ 5103

Wetsartikelen: 3.38 lid 1 Wro, 3:40 Awb en 139 Gemeentewet